

Ændringsforslag, der gik ud paa at forandre dette Forhold, men da det indbrømmedes fra alle Sider, at det ikke stod i nøie Forbindelse med selve Lovforslaget, tog han det tilbage. Af den Betænkning, som dette Thing's Udvalg dengang afgav, fremgaar det imidlertid, at hele Udvalget var enig om at ønske Forandring i de bestaaende Forhold efter Forordning af 18de Oktober 1811 og Reskript af 15de Juli 1831; men der blev ikke fra Regeringens Side gjort Skridt til Forandring. Dette gav Anledning til, at den forrige Folkethingsmand for den Valgkreds, jeg nu repræsenterer, rettede i Samlingen 1869—70 en Forespørgsel til Regeringen om Sagen, og det fremgaar af den derom førte Forhandling, at saavel de Medlemmer af Thinget, der deltog i den, som Ministeren erkjendte det Uheldige og lidet Tidssvarende i de Afgifter, der efter de nævnte Bestemmelser udredes af Kjøbstæderne, men derved er det blevet. Der blev ikke gjort noget Skridt fra Regeringens Side, fjændt Ministeren dengang indbrømmede det Ønskelige i at faae en Forandring. Jeg tillod mig derfor i Samlingen 1874—75 at rette en Forespørgsel til den daværende Indenrigsminister Løbjesen, efterat der et Par Aar i Forveien var indkommet Andragende her til Thinget fra Beboerne paa Bogense og Roskilde Mark. Disse Andragender bleve paa Forslag af de i Samlingerne 1872—73 og 1873—74 nedsatte Andragendeudvalg enstemmigt henviste til Ministeren. Da jeg i Samlingen 1874—75 rettede min Forespørgsel til den daværende Indenrigsminister, blev den modtagen med megen Velvillie fra Regeringens Side, og den daværende Indenrigsminister udtalte hvad der fremgaar af Forhandlingerne, Folkethingsstidenden Sp. 1059—60, for Samlingen 1874—75, Følgende: „Da dette Spørgsmaal er blevet reist paa en Tid, hvor jeg har haft Indflydelse paa Indenrigsministeriets Administration, har jeg haft Anledning til at overvære Sagen, og det er da forekommet mig, at den Veie, som det var naturligt for Indenrigsministeren at gaa, vilde være den, at Ministeriet søgte indledet Underhandling med de enkelte Kjøbstæder om en mere tidssvarende, en mere — om jeg tør bruge dette Udtryk — efter vore Forhold og vor Dygtighed forstandig Ordning, i hvilke Underhandlinger naturligvis de nuværende Ciere maatte indbrages. Naar derefter særlig Overenskomst for hver Kjøbstads Bedkommende var tilveiebragt overensstemmende med de særegne Forhold, vilde Indenrigsministeriet anse sig bemyndiget til at meddele sin Approbation i Genhold til den almindelige Bemyndigelse i Reskriptet af 1823. Dertil vil jeg erklære mig villig“ . . . og den ærede Minister sluttede Forhandlingen med at udtale: „Jeg vil kun sige, at, hvad jeg har lovet, nemlig at tage Sagen i min Haand, skal jeg ogsaa holde.“ Det er nu 5—6 Aar siden, at et saa-

dant Løfte blev givet her i Thinget fra Indenrigsministerens Side, uden at det har været mig mulig at spore nogen Virkning deraf. Jeg skal derfor tillade mig at rette følgende Forespørgsel til den høitærede Indenrigsminister:

Hvilke Skridt er der fra Indenrigsministeriets Side foretaget for i Genhold til et i Rigsdagssamlingen 1874—75 af den daværende Indenrigsminister givet Tilfagn at treffe Foranstaltninger til en Forandring i de Afgifter, der ifølge Forordning 18de Oktober 1811 udredes af Kjøbstadjorder, og til hvilket Resultat er man i saa Henseende kommen?

Indenrigsministeren (Steel): Den Fremstilling af Sagens Historie, som den ærede Forespørger har givet, er jo i alt Væsentligt rigtig; dog fremkom der et Par enkelte Ytringer, som jeg, før jeg gaar over til den egentlige Besvarelse af Forespørgslen, finder Anledning til at gjøre et Par Bemærkninger om. Naar det ærede Medlem har sagt, at den her omtalte Afgift var saa meget mere trykkende for de udenbysboende, efter som de indenbysboende Ciere af disse Løbder vate fritagne for den samme Afgift, da kan jeg dog ikke være enig med ham i, at dette skulde være Tilfældet. I det Hele taget er Forholdet jo dette, at denne Afgift, som har hvilet paa de paagældende Eiendomme, har haft sin Indflydelse paa Kjøbepreisen. Det kan ikke være Andet, end at den, der erhverver en Eiendom, paa hvilken der hviler lovbestemte Byrder, maa tage Hensyn til disse Byrder ved den Kjøbesum, han giver for Eiendommen, og ligeledes, at de Beboere af Byen, der have erhvervet de nævnte Eiendomme, have maattet betale dem dyrere i Forhold til de færre Afgifter, der vare lagte paa dem i Sammenligning med de andre. Men naar det ærede Medlem har bedraget Afgiften som en Stattebyrde eller Statteafgift, da er det ikke rigtigt. Det er ikke en Stet og har efter sin Oprindelse aldrig været det; det er et Forhold af ren privatretlig Natur og har sit Udspring fra den Maade, hvorpaa de paagældende Løbder ere tillagte Byerne, og fra den Maade, hvorpaa det hele Forhold har udviklet sig, for hvilket der er gjort nsiagtig Rede i en Skrivelse, som i 1874 blev tilføjet Formanden for dette Thing. I denne Skrivelse gjøres der nsiagtig Rede for, hvorledes Forholdet fra første Begyndelse har været, og hvorledes det har udviklet sig til den Tid, og det godt gjøres med Klarhed, at her ikke er Tale om Statteforhold, men Tale om privatretlige Forhold. Efter at Sagen, som bemærket af den ærede Forespørger, paa forskjellig Maade havde været gjort til Gjenstand for Forhandling i dette Thing, var det, at den ærede Forespørger selv i Samlingen 1873—74 indbragte et Andragende fra 40 Beboere paa Bogense Mark, og dette Andragende gik ud paa, at der ved Lov maatte søges tilveie-